

gezi ve kadın

*terk etmem seni
gözleri ıslak çocuk
yüzüne güneş doğmadan
gözlerinde sevinç
ellerinde hayat olmadan
terk etmem
bomba sesleri kesilmeden
yıldızlar aydınlatmadan geceyi
ve coşku oyunlarına karışmadan
terk etmem seni...*

A.ÇAĞLAYAN

Bir çığlıkla başladı hayat...

Gözlerini dünyaya açan bir yavrunun çığlığından başka neydi ki yaşamak!... Ve kadın olmak, hayatın birikmiş ve tanıdık bencilliklerinden arınmaktı... Bütün geçmiş duyguları temize çektiriyordu bir bebeğin çığlığı... Ve kadın yepyeni bir sevgiyle, özveriyle, sorumlulukla kuşanıyordu hayatı. Alın aydınlık, düşü gerçekliğinden büyük, büyümeye başlıyordu sabrı ve çılgılığı insan insan... Hürriyet ki artık masmavi bir kenti çoğaltmak, ruhun bütün karmaşık ve karanlık renklerinden başka bir sevgi yaratmaktı.

Dünyanın bir yerinde bir çocuk ağladığında içindeki çocuk başka türlü ağlıyordu artık... Kore'de, Vietnam'da, Irak'ta, Suriye'de, Bosna'da, nerde bir çocuk ağlasa, onların korkudan büyüyen gözleri oluyordu kadın. Ve aklıktan, susuzluktan, acıdan kıvranan tenleri, bedenleri oluyordu... Son lokmasını yiyecek bir çocuğun yüreğinin, ellerinin titremesi oluyordu.

Evde, okulda, sokakta, savaşta, nerde olursa olsun; tecavüze uğrayan, öldürülen, taşlanan, dayak yiyen, tekmelenen, satılan, aşağılanan kadın ya da çocukların, çocuk gelinlerin ve daha ne kadar öteki insan varsa onların kanlarıyla beslenenlerin haberini alsın bir anne, bir yanı yeniden doğururken çocuğunu bir yanı utanır insanlığından...

Tankların, top seslerinin, bombaların arasında hayatta kalmaya çalışırken insanlık, gelecek, ekme ve özgürlük nedir bilmeyen bir çocuk hangi rüyaları görür uykusunda, hangi oyuncaktır oynayabildiği?

Sokakları kırmızıya boyadığında iktidar sahipleri, bir kadının kalbi ne kaburgasına sığar ne insanlığına... Nerde kan dökülse ve nerde acı çekse bir can, topla, tüfikle, gaz bombasıyla, acımasızca yağarken kentlerin ve kalabalıkların üstüne zülüm, kulakları sağır eden sessizliğinde dünyanın kadınlar ses verir...

31 Mayıs günü bir kez daha duydu dünya kadının sesini!

Taksim Gezi Parkı olayları; ağaçlar kesilmesin diyen çevre duyarlıklı insanların direnişiyle başladığında, hayat olağan akışında devam ediyordu. "Taksim Yayalaştırma Projesi" kapsamında kesilen ağaçların ardından Taksim Dayanışma Grubu çadır kurarak parkta sabahlamaya başladı ve giderek sayıları artan bir kalabalık ülkenin her yanından "duyulur" oldu.

Ağaçlar yok olmasın diyerek başlayan duyarlılık, çok geçmeden dünyanın bütün yok olan ağaçları oldu... Sadece yok olan ağaçları değil, yok olan inançları, güçleri, cesaretleri olup inanılması güç bir direnişe dönüştü. Direnişin mimarı tanıdık değildi bu kez, bilgisayar başından kalkmamakla, apolitik olmakla,

haklarına sahip çıkmamakla eleştirilen, onlu, yirmili yaşlarındaki gençlerdi.

Gençler bildik ve tekrarlanmaktan etkisizleşmiş tüm politik söylemleri bozarak yepyeni bir ruhun geleceğe doğru yürümekte olduğunu gösterdi dünyaya. Hem sınırsız ve karşılıksız sundukları sevgiyle ve hem hiçbir politik anlayışın peşine takılmaksızın, mizahın sı-

nırlarını zorlayarak ve insanlığın çizilmiş bütün sınırlarını aşarak, dünyaya ders verir gibi tarifsiz bir inançla geliyordu. İçinde büyüdükleri topluma bütün ezberlerini bozdurarak, coşkun bir ırmak gibi geliyordu.

Bu yüzden yaşamın en yakın tanığı olan anneler o tanıklık ettikleri yaşama sahip çıktı. Hayatında ilk kez sokağa inen çocuklarının arkasında, yanında, kolun-

da oldu. O kadınlar dünyanın her yerinde, her türden eziyete belki sessizce katlanabilirken, çocuklarını evlerinden izlemeye dayanamadılar. Sokakta, barikatta onlarla beraber canlarını ortaya koydular.

Kadınların desteğini almış hangi hareket, hangi sosyal dayanışma yenilebilirdi ki!...

Gezi direnişi bir başka gerçekliğe işaret ediyordu; kazanmanın yolu, kadınlara rağmen değil, kadınlarla beraber yürümekten geçiyordu. İşte o yol, sınırlamaların, engellemelerin değil, özgürlüklerin yolu. Kadın bedeni üzerinden yapılan siyasetlerin başarılı olması, kadını özgür olmayan toplumların gelişip, demokratikleşmesi olanaklı değildi.

Gezi Direnişi'ndeki kadınlar bütün dünyayı şaşırttı... Katılımcıların %52'si kadın, %48'i erkekti ve kadınların böylesine ağırlıkta olduğu bir başka hareket hatırlarda yoktu. Bir fotoğraf karesi, insanlığı, bir kez daha kadına ve onun gücüne hayran bıraktı.

Çevre duyarlılığıyla başlayan ve farklı eylemlilik biçimleriyle süren Gezi Parkı süreci, çıkan olaylar sonrası, sıkılan biber gazlarına rağmen kırmızı elbiseli genç bir kadının bütün gücüyle karşı durmasıyla büyüdü, büyüdü... Kırmızılı kadın; ne kaçıyor ne saldırıyordu, bütün gücünü kuşanıp öylece duruyordu... Gücüyle, saldırıyı güçsüz bırakmasına duruyordu. Kırmızılı kadın fotoğrafı NBC tarafından son yüzyılın en önemli protesto fotoğrafları arasında gösteriliyordu. 'Turkey's Lady in Red' başlığıyla verilen kare için "Bazıları diğerlerinin aksine geri adım atmazlar, hatta meydan okuyarak bir adım ileri atarlar" yorumu yapılıyordu.

Dünya direnişin sembolü kırmızılı kadını konuşurken, İtalyan vekil İstanbul'da yaşanan değişimin kendilerini çok etkilediğini söylüyor, sekiz kadın vekil, kürtaj hakkına ilişkin yasa görüşülürken, görüşmeye kırmızı ceketlerle gidiyordu.

Kırmızılı kadının direnişi hafızalardan silinmeden, güvenlik güçleri ile yaşanan çatışmalar sırasında öfkelenen sapanlı yaşlı bir kadın takıldı bir başka kareye. Derken, tomanın su sığıdığı sırada önüne geçen siyahlı bir kadın, kollarını iki yana açarak kadın cesaretini dünyaya haykıran bir başka direnişçi oldu. Diyarbakır'ın Lice ilçesinde karakol yapımı gerginliği sırasında oğlunu kaybeden bir başka anne "duran kadına" dönüştü.

Ve 62 yaşında bir başka kadın... Taksim Dayanışması Sekreteryası, Mimarlar Odası İstanbul Şubesi Genel Sekreteri Mücella YAPICI... Yaşına ve sağlık sorunlarına rağmen başından beri sürecin etkin tanıklarından

oldu. Kentle ilgili meselelerle ilgilendiğini belirten bu güçlü, meslek aşığı insan "Ben suç örgütü üyesi değil, hukuksuzluğa karşı savaşan bir örgüt çalışanıyım" diyerek TMMOB'nin insan ve yaşam hukuku anlayışına da vurgu yapıyor.

Kadınlar gezi parkında, ülkenin her yerinde çocuklarının yanında sokakları mesken edinmişken, onların ölümüne, yaralanmalarına da şahitlik ettiler. Ethem SARISÜLÜK'ün annesi Sayfi, Abdullah CÖMERT'in annesi Hatice, Ali İsmail KORKMAZ'ın annesi Emel ortak acının merkezinde kadınlar olarak, gerçek bir güç savaşı verdiler tarifsiz kederlerinin içinden.

Ali İsmail KORKMAZ "Darba bağlı beyin içi kanaması nedeniyle öldüğünde acılı anneyi Gezi olaylarında çocuklarını kaybeden, Ethem SARISÜLÜK ve Abdullah CÖMERT'in annesi yalnız bırakmadı. **Öfkeleri, acıları** birleşti kadınların ve bütün halkın **öfkesi**, acısı oldu.

Gezi Parkı'ndaki damadı ve çocukları için Avcılar'dan yürüyüşe katılan Zeynep ERYAŞAR yürüyüş sırasında kalp krizi geçirerek yaşamını yitirirken, yine gezi direnişinde kalabalığın **içine giren bir araç genç işçi Mehmet AYVALITAŞ'a** çarptı ve onun hayatını kaybetmesine neden oldu. Alt geçit inşaatına düşerek yaşamını yitiren Komiser Mustafa SARI da yitip giden bir başka hayatın fotoğrafı oldu. Gezi eylemleri sırasında onlarca insan yaralandı, **gözlerini, kollarını kaybetti**. Acının ve kederin fotoğrafı saymakla bitmiyordu.

Hangi hırs evlat sevgisinden, onlu, yirmili yaşlarında insanların yaşam hakkından daha önemli olabilirdi ki... Acılar büyüdü, **çoğaldı ve bütün toplumun oldu**. **Ve o acıya ortak** olamayan ne kadar insan, otorite ve iktidar sahibi varsa işte onlar küçüldü, küçüldü, küçüldü...

Duyguları ve acıları dahi ötekileştirenler, tarihin sayfalarına düşülecek notları şimdiden düşünmeliler. Ve hala vakit varken, **dünyanın** hangi köşesinde ve kim için olursa olsun, insanlığa düşen, yaşam hakkını savunmakken.

KAYNAKLAR

- A. Çağlayan (Ağladıkça İnsanım)
<http://www.muhalet.org.tr>
<http://www.hurriyet.com.tr>
<http://ekonomi.milliyet.com.tr>
<http://www.haber.sol.org.tr>
<http://www.fotomuhabiri.com>
<http://dunya.milliyet.com.tr>
<http://www.radikal.com.tr>